

Přípustnost zvukového záznamu jako důkazu v občanském soudním řízení (§ 125 o.s.ř.)

Hovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, zpravidla nemají charakter projevů osobní povahy; důkaz zvukovým záznamem takového hovoru proto není v občanském soudním řízení nepřijatelný.

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY
Nejvyšší soud České republiky

rozhodl v senátě ve věci žalobce E. spol. s r.o., zastoupeného advokátem, proti žalovanému J. B., zastoupenému advokátem o určení vlastnictví k nemovitostem, vedené u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 5 C 29/2000, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. února 2003, č. j. 26 Co 6/2003-135, takto:

I. Dovolání žalovaného se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 5.075,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 29. 4. 2002, doplněným usnesením ze dne 27. 11. 2002, Okresní soud v Trutnově určil, že „žalobce je vlastníkem domu čp. 196 na stavební parcele č. 193, stavební parcely č. 193, domu čp. 198 na stavební parcele č. 204, stavební parcely č. 204 a pozemkových parcel č. 200/1, 201/1, 201/2 a 202, vše v katastrálním území a obci D. B.“; rozhodl, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 70 300 Kč k rukám JUDr. J. S. a že žalovaný je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Trutnově náklady řízení ve výši 856 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Vycházel ze zjištění, že „mezi společníky žalobce P. J. a P. H. na straně jedné a J. R. na straně druhé existovaly dlouhodobé spory“; že J. R. „byl přesvědčen, že má vůči žalobci značné pohledávky z důvodu vkladů částek v hotovosti do jmění žalobce“ a že se proto „dohodl s žalovaným, že na něj převede předmětné nemovitosti, aniž za to žalobce obdrží protihodnotu - kupní cenu, a to proto, aby mohl na ostatní společníky žalobce vyvíjet nátlak a získat tak majetek, o němž se domníval, že jej vložil do podnikání žalobce, a ostatní společníci mu jej upírají“; že došlo k sepsání „antidatované kupní smlouvy na předmětné nemovitosti“; že „kupní smlouva byla později vložena do katastru nemovitostí a žalovaný byl zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí“; že „kupní cena zaplacená nebyla“ a že „s tím byli J. R. i žalovaný od počátku srozuměni“; že „žalobce prostřednictvím jiného jednatele vyzval žalovaného k zaplacení kupní ceny, a po uplynutí dodatečné lhůty k zaplacení od kupní smlouvy odstoupil“. Okresní soud přitom neuznal námitku žalovaného, že „zvukový záznam (rozhovor všech tří společníků) předložený žalobcem byl pořízen v rozporu se zákonem, neboť o jeho pořízení J. R. nevěděl, a proto je tento důkaz nepřijatelný“. Dospěl totiž k závěru, že „zvukový záznam byl skutečně pořízen v rozporu se zákonem, a sice s § 12 odst. 1 obč. zák.“, že však „tento druh nezákonnosti nezpůsobuje nepoužitelnost takto pořízeného zvukového záznamu jako důkazu ve smyslu § 125 o. s. ř.“. Vycházejí především z uvedených zjištění pak dospěl k závěru, že předmětná kupní smlouva je neplatná, neboť jde o „právní úkon, který svým účelem obchází zákon“ a „vůli jednajících osob nebylo prodat

předmětné nemovitosti za sjednanou kupní cenu, nýbrž převést je na žalovaného bezplatně, tedy mu je darovat“; že „i kdyby soud shledal smlouvu platnou, pak žalovaný ani v dodatečně přiměřené lhůtě - kupní cenu neuhradil“ a žalobce „by tak po právu“ od kupní smlouvy odstoupil; a že proto „nemohly nastat účinky spojované s vkladem kupní smlouvy do katastru nemovitostí, tedy převod vlastnického práva na žalovaného (příp. tyto účinky odstoupením od smlouvy odpadly)“.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 18. 2. 2003 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 5075 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce. Při posouzení důvodnosti námitky žalovaného, že „soud prvního stupně svá zjištění opřel o důkaz pořízený v rozporu s obecně závaznými předpisy“, dospěl odvolací soud k závěru, že „jednání spočívající v pořizování záznamů projevů fyzické osoby osobní povahy za tím účelem, aby si jednající opatřil důkazy pro správní, soudní či jiné řízení, sice porušuje právo na ochranu osobnosti fyzické osoby, avšak ustanovení procesních předpisů o tom, že za důkaz mohou sloužit v řízení všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, umožňují provedení takových důkazů v řízení před příslušným státním orgánem“ a že „vytvářejí zákonnou úřední licenci k použití projevů fyzické osoby osobní povahy v důkazním řízení (zákonná úřední licence podle § 12 odst. 2 obč. zák. na použití projevů osobní povahy)“. Odvolací soud se „neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že by kupní smlouva měla být neplatná z toho důvodu, že právní úkon J. R. svým účelem obcházel zákon“, ovšem shodně se soudem prvního stupně vycházel ze závěru, že „na straně jednajících osob nebyla vůle prodat předmětné nemovitosti za sjednanou kupní cenu“; nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že „zastřeným právním úkonem nemínily jednající osoby převést nemovitosti na žalovaného bezplatně, tedy mu je darovat“, s tím, že „jednající strany neměly vůli nastolit trvale vlastnické právo žalovaného, ale minily tento právní stav přivodit pouze do doby, než se J. R. podaří vypořádat se s ostatními společníky žalobce podle jeho požadavků“ a že spornou kupní smlouvu proto „stíhá jako simulovaný právní úkon neplatnost ze zákona (§ 41a odst. 2 obč. zák.)“. Za správný pak označil závěr soudu prvního stupně, že „v důsledku neplatnosti kupní smlouvy nemohly nastat účinky spojované s jejím vkladem do katastru nemovitostí“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Přípustnost dovolání dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Namítá, že „odvolací soud řešil otázku přípustnosti nezákonně opatřeného důkazu v rozporu s tím, jak je tato otázka řešena dovolacím soudem, např. v jeho rozhodnutí čj. 21 Cdo 1009/98 ze dne 21. 10. 1998“; že odvolací řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když odvolací soud odmítl provést „důkaz obžalobou J. R.“, ač se jednalo o „skutečnost novou, která nastala až po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně“ a když neprovedl výslechy svědků, které žalovaný navrhl „k prokázání svého tvrzení, že zaplatil kupní cenu“; že „ve vztahu k trestnímu stíhání svědka J. R.“ dospěl odvolací soud k nesprávnému právnímu závěru, že „nejsou dány podmínky pro přerušování řízení podle § 109 odst. 2 o. s. ř.“. Navrhuje proto, aby Nejvyšší soud ČR zrušil dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K dovolání žalovaného podal žalobce vyjádření. Souhlasí s argumentací soudů obou stupňů, že v daném případě nebylo použito nezákonného důkazu a navrhuje, aby dovolání žalovaného bylo pro nepřípustnost odmítnuto. Pro případ, že by dovolání bylo shledáno přípustným navrhuje, aby odvolací soud dovolání jako nedůvodné zamítl a žalovanému uložil nahradit žalobci náklady dovolacího řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. , se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Protože - jak vyplývá z uvedeného - dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu především z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. ; z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu jen za předpokladu, že tvrzená vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je bezprostředním důsledkem řešení otázky procesněprávní povahy. Těmito dovolacími důvody vymezené právní otázky současně musí mít zásadní význam a musí být pro rozhodnutí věci určující; za otázku určující přitom nelze považovat otázku, jejíž posouzení samo o sobě nemá na konečné rozhodnutí soudu o věci samé žádný vliv. Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. již neslouží k řešení právních otázek, ale k nápravě případného pochybení, spočívajícího v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování; přípustnost dovolání k přezkoumání rozsudku odvolacího soudu z tohoto důvodu tedy nemůže být založena podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil), může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Žalovaný v dovolání namítá, že odvolací řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když odvolací soud odmítl provést „důkaz obžalobou J. R.“, ač se jednalo o „skutečnost novou, která nastala až po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně“ a když neprovedl výslechy svědků, které žalovaný navrhl „k prokázání svého tvrzení, že zaplatil kupní cenu“; že „ve vztahu k trestnímu stíhání svědka J. R.“ dospěl odvolací soud k nesprávnému právnímu závěru, že „nejsou dány podmínky pro přerušování řízení podle § 109 odst. 2 o. s. ř.“.

Správnost rozsudku odvolacího soudu z hlediska takto vymezených dovolacích důvodů nemůže dovolací soud přezkoumat, neboť tyto důvody nejsou způsobilé založit přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. V případě těchto dovolacích důvodů totiž nelze učinit závěr, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Dovolatel v dovolání dále namítá, že „odvolací soud řešil otázku přípustnosti nezákonně opatřeného důkazu v rozporu s tím, jak je tato otázka řešena dovolacím soudem, např. v jeho rozhodnutí čj. 21 Cdo 1009/98 ze dne 21. 10. 1998“.

V projednávané věci odvolací soud, mimo jiné, řešil otázku, zda lze v občanském soudním řízení použít jako důkaz zvukový záznam rozhovoru skupiny osob, z nichž jedna o pořizování záznamu nevěděla.

Tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalovaného, který nesprávnost posouzení uvedené právní otázky v dovolání namítá, proti rozsudku odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalovaného není opodstatněné.

Dokazování, které soud v občanském soudním řízení provádí zásadně při jednání (§ 122 odst. 1 o. s. ř.), slouží ke zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě soud rozhoduje o věci samé (§ 153 odst. 1 o. s. ř.). Zákon účastníkům stanoví povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení, ale zároveň dává soudu oprávnění rozhodovat o tom, které z navrhovaných důkazů provede (§ 120 odst. 1 o. s. ř.). Soud je tedy oprávněn posoudit důkazní návrhy účastníků a rozhodnout o tom, které z označených důkazů provede a které nikoli. Ve věcech uvedených v ustanovení § 120 odst. 2 o. s. ř. (jde převážně o tzv. nesporná řízení) je soud povinen provést i jiné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, než byly účastníky navrhovány; v jiných věcech může provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy potřeba jejich provedení ke zjištění skutkového stavu vyšla v řízení najevo (srov. § 120 odst. 2 a odst. 3, větu první, o. s. ř.).

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti)

pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou pro zjištění skutkového stavu upotřebitelné). Důkazy, které jsou pro rozhodnutí bezvýznamné, se dále nezabývá. Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti soud zkoumá, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné). K důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Opačný postup soudu by měl za následek, že porušení obecně závazného právního předpisu by bylo promítnuto do skutkového stavu věci zjištěného soudem, a tím i do rozhodnutí vydaného na jeho základě. Přihlédnutím k nezákonným důkazům (tím, že by o ně opřel svá skutková zjištění) by tak soud zatížil řízení vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti pak soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli.

Hlediska závažnosti (důležitosti) důkazů pro rozhodnutí a jejich zákonnosti soud uplatňuje i při rozhodování o provedení důkazů navržených účastníky řízení ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1, věty druhé, o. s. ř. Nemělo by totiž význam provádět důkazy označené účastníky, o nichž by bylo předem známo, že k nim nebude možné při hodnocení všech důkazů podle ustanovení § 132 o. s. ř. přihlédnout. Soud proto neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy), jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby řízení bylo účelově prodlouženo (důkazy pro rozhodnutí bezvýznamné). Stejně tak neprovede důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy (důkazy nezákonné).

Při posuzování důkazů navržených účastníky z hlediska jejich zákonnosti je třeba rovněž přihlédnout k ustanovení čl. 90, věty první, Ústavy České republiky, podle něhož jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům. Ustanovení § 2 o. s. ř. ukládá soudům též povinnost zaměřovat svou činnost k tomu, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněných zájmů fyzických a právnických osob a aby práv nebylo zneužíváno na úkor těchto osob. Z těchto ustanovení upravujících hlavní poslání soudů, obsah jejich činnosti v občanském soudním řízení a předmět a účel občanského soudního řádu vyplývá nejen úkol soudů zajišťovat spravedlivou ochranu práv a oprávněných zájmů fyzických a právnických osob, které byly porušeny nebo jsou ohroženy, ale též jejich povinnost postupovat v řízení, jímž je tato ochrana zabezpečována, tak, aby samy svou činností práva fyzických a právnických osob neporušovaly a porušování jejich práv v řízení zamezovaly. Má-li být občanské soudní řízení jednou ze záruk zákonnosti sloužící jejímu upevnování a rozvíjení (§ 3, věta první, o. s. ř.), nelze připustit, aby při činnosti soudů, kterou je zajišťována ochrana práv fyzických a právnických osob, docházelo k porušování nebo k využívání porušení jiných práv těchto osob.

Navrhne-li proto účastník občanského soudního řízení k prokázání svých tvrzení důkaz, který byl pořízen nebo účastníkem opatřen v rozporu s obecně závaznými právními předpisy a jehož pořízením nebo opatřením došlo k porušení práv jiné fyzické nebo právnické osoby, soud takový důkaz jako nepřípustný neprovede (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 39, ročník 1999).

V posuzovaném případě odvolací soud (i soud prvního stupně) opřel svá skutková zjištění také o důkaz (navržený žalobcem) zvukovým záznamem (nahrávkou na magnetofonovou pásku) „rozhoru všech tří společníků žalobce“ J. R., P. H. a P. J., který byl pořízen s vědomím P. H. a P. J. a bez vědomí J. R.

Podle ustanovení § 11 obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Podle ustanovení § 12 odst. 1 obč. zák. písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením.

V dané věci vycházel odvolací soud, ze závěru, že sporný zvukový záznam byl, ve vztahu k J. R., „záznamem projevů fyzické osoby osobní povahy“ pořízeným bez jejího svolení a že tím bylo „porušeno právo na ochranu osobnosti fyzické osoby“, že však tato okolnost nebrání tomu, aby byl záznam v řízení o předmětné věci použit jako důkaz.

Tento závěr odvolacího soudu není správný, a to již proto, že vychází z nesprávného závěru o povaze zaznamenaného projevu J. R. Ustanovení § 11 a § 12 obč. zák. totiž poskytují ochranu jen těm projevům fyzických osob, jež mají osobní povahu. Osobní povahu proto - jak z logiky věci plyne - zpravidla nemají projevy, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti. Zvukový záznam, který byl v posuzovaném případě soudy přijat jako důkaz, je záznamem jednání společníků obchodní společnosti o problémech dané obchodní společnosti. Za těchto okolností proto nelze projevy účastníků zaznamenávaného hovoru považovat za projevy osobní povahy. Z uvedeného pak vyplývá, že pořízením předmětného zvukového záznamu nemohlo dojít k zásahu do osobnostních práv J. R. ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 obč. zák. , a důkaz tímto záznamem v občanském soudním řízení proto není, z hlediska způsobu pořízení tohoto důkazu, nepřijatelný.

Rozsudek odvolacího soudu je proto z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný, a protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1 , § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 2 , části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

Protože dovolání žalovaného bylo zamítnuto, je žalovaný povinen ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, věty první , § 224 odst. 1 , § 151 a § 142 odst. 1 o. s. ř. nahradit žalobci náklady, které v dovolacím řízení vynaložil.

Žalobce vynaložil v dovolacím řízení náklady na zastoupení advokátem. Vzhledem k tomu, že dovolací řízení v této věci bylo zahájeno (dovolání bylo podáno) po 1.1.2001, řídí se rozhodování o odměně za zastupování advokátem právními předpisy účinnými ode dne 1. 1. 2001 (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, body 1. a 10. zákona č. 30/2000 Sb. , kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb. , občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), tj. vyhláškou č. 484/2000 Sb. , kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. , o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve znění vyhlášky č. 49/2001 Sb. Z této vyhlášky (srov. její ustanovení § 5 písm. b) , § 10 odst. 3 a § 18 odst. 1 vyplývá, že advokátu zastupujícímu v dané věci žalobce náleží odměna ve výši 5000 Kč a paušální částka náhrad ve výši 75 Kč (srov. § 13 odst. 3 , § 11 odst. 1 písm. k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. , ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb. a č. 484/2000 Sb.). Celkovou částku 5075 Kč je žalovaný povinen zaplatit v zákonné lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v dovolacím řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 11. května 2005